

Dopis od Preláta (srpen 2008)

Podle vzoru Svatého Otce nás i Prelát vyzývá rozjímat o učení Sv. Pavla a vyvodit z něj praktické důsledky pro náš život: „Kdo je Pavel? Co říká mně osobně?“

16.08.2008

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Tyto řádky vám posílám z Manily, jedné z etap cesty, která mne zavedla do různých zemí Asie a Oceánie. Na

všech místech jsem měl příležitost zakusit lásku k Bohu a apoštolskou vibraci mých dcer a synů. Chápu – a s pochopitelnou časovou vzdáleností přebírám – slova svatého Pavla: *stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. Před naším Bohem a Otcem vzpomínáme bez přestání, jak je vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše vytrvalá* [1]. Připojte se k mé vděčnosti a opakujte mnohokrát *gratias tibi, Deus, gratias tibi!*, které přirozeně přicházelo na jazyk našemu Otci, když pozoroval tuto částčku církve, jíž je prelatura Opus Dei.

Zatímco procházíme tímto rokem, zvláště věnovaným apoštolovi pohanů, máme velmi jasně před očima, že při jeho vyhlášení nám Svatý Otec navrhoval: **Ptáme se nejenom: Kdo byl Pavel? Ptáme se především: Kdo je Pavel? Co mně říká?** [2] A Svatý Otec vybírá známý

text Galaťanům – „Žijí ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval“[3] a dodává: **Všechno, co Pavel dělá, vychází z tohoto jádra. Jeho víra je zkušeností bytosti milované zcela osobně Ježíšem Kristem; je to vědomí toho, že Kristus se postavil smrti ne kvůli někomu anonymnímu, ale z lásky k němu – Pavlovi – a že jej jako Vzkříšený miluje dosud**[4]. Ano, s touto stejnou láskou hledal i nás.

Po setkání na cestě do Damašku – setkání, které kompletně převrátilo Pavlův život, se Kristus stal ohniskem Šavlovy osobnosti a díla až do té míry, že mohl apoštol s úplnou pravdou říci: *mihi vivere Christus est*[5], život pro mne je Kristus. A velice názorně to vysvětluje křesťanům z Filip: *Ale v čem jsem dříve viděl pro sebe prospěch, to považuji nyní kvůli Kristu za škodu. Ano, vůbec všechno to považuji za*

škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Krista Ježíše, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá zachováváním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře[6].

Je to platné a vždy aktuální učení pro všechny křesťany. **Je tedy důležité, abychom si povšimli, až do jaké míry může Ježíš Kristus zasáhnout do života člověka a tedy i do našeho vlastního**

života[7],podtrhuje Svatý Otec.

Živme ve svých srdcích tuto jedinou touhu: žít v Kristu, z Krista a pro Krista; setkávat se s ním v modlitbě a Eucharistii, abychom se s ním stále více ztotožňovali; přinášet ho lidem, se kterými se setkáme na své cestě.

Uvažme, že to, co by nás mohlo oddělit od Boha, musíme považovat –

stejně jako svatý Pavel – za *odpad* – a pevně to od sebe s Boží milostí daleko odhodit.

Abychom došli k tomuto sjednocení s Ježíšem, jež je cílem a touhou křesťanů, musíme v něj na prvním místě pevně věřit, přimknout se zcela k plánům, které má pro každého z nás připravené. Svatý Pavel nám pomáhá pochopit, že víra nemůže formovat pouze inteligenci, ale také vůli a srdce: naše celé bytí. Říká, že ospravedlnění – Boží dar, skrze nějž jsme byli osvobozeni od našich hříchů a začlenění do společenství s Nejsvětější Trojicí – předchází veškerému lidskému skutku nebo zásluze. Vychází z čistého a nezaslouženého vyvolení z Boží lásky. Ve svém dopise Římanům svatý Pavel například píše: *člověk je ospravedlňován skrze víru, beze skutků předepsaných Zákonem***[8]**. A Galaťanům píše: *Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy,*

když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje zákon. Tak jsme byli uznáni za spravedlivé proto, že jsme uvěřili v Krista, ne proto, že jsme dělali skutky Zákona. Pro skutky nebude žádný člověk uznán za spravedlivého[9].

Být ospravedlněn znamená být si vědom přijetí spravedlivým milosrdenstvím Božím, vstoupit do společenství s ním, a mít tak skutečnou a opravdovou účast na jeho svatosti: Bůh nás činí svými opravdovými dětmi v Ježíši Kristu díky milosti Ducha svatého. Při komentování těchto apoštolových slov Svatý Otec vysvětluje, že **svatý Pavel vyjadřuje zásadní obsah své konverze, nový směr svého života vycházející z jeho setkání se Vzkříšeným Kristem. Pavel nebyl před konverzí člověkem vzdáleným Bohu a jeho Zákonu (...). Ve světle setkání s Kristem však pochopil, že se tím snažil**

budovat jen sám sebe, svou vlastní spravedlnost a že s celou svou spravedlností žil jenom sám pro sebe. Pochopil, že nový směr jeho života byl absolutně nutný. A tento nový směr nacházíme vyjádřen v jeho slovech: „*Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval*“ (Gal 2,20)[10] .

Abychom mohli žít v Kristu, musíme jít po cestě víry. ***Duše apoštolská, svatý Pavel ti praví „iustus ex fide vivit“ – spravedlivý žije vírou. – Proč tedy necháváš uhasínat tento oheň?[11].***

Právě proto, že tuto ctnost získáváme jako nezasloužený dar, musíme o ni s pokorou úpěnlivě prosit Boha. Tento první a neustále obnovovaný krok se stává čím dál tím víc nezbytným pro postup na cestě křesťanského povolání. Prosíme o ni Pána každý

den? *Adauge nobis fidem!***[12]**, volali apoštolové na Mistra, když si uvědomili svá omezení a nedokonalosti. My si musíme počínat také tak. Je to výborná střelná modlitba, kterou můžeme často opakovat. Navíc, budeme-li se ji modlit v první osobě množného čísla, otevřeme se pro druhé: budeme se vidět dětmi stejného nebeského Otce, bratry v Kristu a naše modlitba bude spíše vyslyšena, protože nás povede k tomu, abychom se neuzavírali do kruhu svého „já“, jež je velkým nepřítelem sjednocení s Ježíšem Kristem, ale točili se kolem Boha a mysleli na ostatní pro Boha.

Svatý Josemaría byl o této skutečnosti pevně přesvědčen a říkal, že když se bojuje o tento způsob jednání, uvolňuje se cesta k tomu, abychom ***byli kontemplativní uprostřed světa***. Toto přesvědčení, dodával, ***nás povede k tomu, že se budeme stále starat o ostatní z***

lásky k Bohu a nemyslet na sebe samotné; takže na konci dne prožitého uprostřed každodenních záležitostí doma nebo v práci, budeme moci při zpytování svědomí říci: Pane, nevím, co bych ti řekl o sobě: myslel jsem pouze na druhé, pro tebe! Což by se dalo slovy svatého Pavla přeložit jako: vivo autem iam non ego: vivit vero in me Christus! (Gal 2,20).

Neznamená toto být kontemplativní?[13]

Apoštol ve svých dopisech nesčíslněkrát píše, že křesťan je v Kristu, nebo že Kristus je ve vás. **Toto vzájemné pronikání Krista a křesťana je pro Pavlovo učení charakteristické a dovršuje jeho pojednání o víře, vysvětluje Benedikt XVI. Víra, ačkoli nás vnitřně spojuje s Kristem, zdůrazňuje rozdíl mezi námi a Ním. Podle Pavla má život křesťana jen jednu složku, kterou**

**bychom mohli nazvat „mystickou“,
poněvadž prostředkuje mezi námi
a Kristem a mezi Kristem a
námi[14].** Odtud tedy po nás může
apoštol žádat: *mějte v sobě to
smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš[15].*
Chápeš nyní onu naléhavou prosbu
našeho Otce: *vultum tuum, Domine,
requiram? [16]*

Děti moje, celé toto úžasné učení
nezůstává u entelechie, neomezuje se
na pouhou teorii, ale je hmatatelnou
realitou, kterou bychom se měli
snažit uvést ve skutek; navíc ji s
milostí Boží máme všichni na dosah
ruky, jako se stalo i apoštolovi
pohanů.

Svatý Otec nás také zve, abychom
učinili dva závěry. **Z jedné strany se
víra musí uchovávat v neustálém
postoji pokory před Bohem, ba
dokonce v postoji adorace a chvály
(...). Je zapotřebí, abychom ničemu
a nikomu jinému nevzdávali tu**

**čest, kterou vzdáváme Jemu.
Žádný idol nesmí znečistit náš
duchovní svět, jinak totiž namísto
toho, abychom se těšili ze získané
svobody, upadli bychom do
pokořujícího otroctví. Z druhé
strany, naše radikální příslušnost
ke Kristu a skutečnost, že jsme „v
Něm“, nás má naplňovat postojem
naprosté důvěry a nezměrné
radosti [17].**

Jak se život změní, když se toto světlo
udrží trvale zapálené v duši! Snažme
se rozeznít tuto *dobrou zprávu* v
uších mnohých lidí. Můžeme si být
jistí, že rok svatého Pavla s sebou
přinese zvláštní milost pro šíření
těchto pravd.

V Panně Marii došla víra a
sjednocení s Kristem na takový
vrchol, jakého nemůže žádné
stvoření dosáhnout. Až budeme tento
měsíc slavit její slavné Nanebevzetí s
tělem i duší, opět budeme žasnout

při pohledu na divy, jež je božská milost schopna učinit, pokud nalezne v člověku odezvu. V Panně Marii, která byla od věčnosti vyvolena, aby se stala matkou Vtěleného Slova, se Boží milost jistě projevila v celé plnosti. My, kteří jsme jejími dětmi a bratry a sestrami Ježíše Krista, se chceme podobat naší matce. Prosme ji proto, až budeme 15. srpna obnovovat zasvěcení Díla jejímu Nejsladšímu a Neposkvrněnému Srdci, aby se v každém z nás uskutečnily prosby, které k ní směřujeme.

Srpen s sebou přináší i jiné připomínky. 23. srpna je výročí, kdy Jan Pavel II. oznámil své rozhodnutí ustanovit Opus Dei jako osobní prelaturu. 7. srpna roku 1931 pochopil svatý Josemaría v novém světle, že věřící Díla – ženy a muži – jsou voláni k tomu, aby položili kříž Kristův na vrchol všech lidských činností.

Právě v tento den, výročí mého kněžského svěcení, se mi dostane radosti moci uzavřít zasedání procesu, zahájeného tribunálem prelatury a týkajícího se svatořečení milovaného dona Álvara. Již při jiných příležitostech jsem vás prosil, abychom se modlili za jeho následné kroky: oficiální uznání svatosti prvního nástupce našeho Otce přinese mnoho dobra pro duše i pro církev.

Vracím se ke slovům, s nimiž jsem začal tento dopis. Procházím jednotlivými místy Východu s každým z vás: tato myšlenka mne naplňuje silou a pobízí mne k tomu, abych vám zopakoval to, co chtěl náš Otec umístit na přední dveře svatostánku v kapli Soslání Ducha svatého ve Villa Vecchia: *consummati in unum!*^[18]. Musíme jeden druhého podporovat, aby byl náš osobní boj o svatost stálý, pevný a radostný; začínat a znovu začínat každý den,

abychom se naučili milovat Boha ve všem.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Manila, 1. srpna 2008.

[1] 1 *Sol* 1, 2–3.

[2] Benedikt XVI., Homilie při zahájení roku svatého Pavla, 28. 6. 2008.

[3] *Gal* 2,20.

[4] Benedikt XVI., Homilie při zahájení roku svatého Pavla, 28. 6. 2008.

[5] *Flp* 1,21.

[6] *Tamtéž*, 3,7-9.

[7] Benedikt XVI., Projev při generální audienci, 8. 11. 2006.

[8] *Řím* 3, 28.

[9] *Gal* 2,16.

[10] Benedikt XVI., Projev při generální audienci, 8. 11. 2006.

[11] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 578.

[12] *Lk* 17,5.

[13] Svatý Josemaría, *Instrukce*, květen – 1935 / 14. IX. 1950, pozn. 72.

[14] Benedikt XVI., Projev při generální audienci, 8. 11. 2006.

[15] *Flp* 2,5.

[16] srov. *Žl* 26,8 (Vlg).

[17] Benedikt XVI., Projev při generální audienci, 8. 11. 2006.

[18] *Jan* 17, 23.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-srpen-2008/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-srpen-2008/) (10.03.2026)